

Czwartek, 20 maja 2010 r.

54. podkreśla, że stabilność polityczna ma zasadnicze znaczenie dla pewnych i nieprzerwanych dostaw źródeł energii w celu zagwarantowania właściwych warunków dla rozwoju infrastruktury; w tym względzie przypomina, że podwójny korytarz energetyczny, który tworzą gazociąg Baku-Tbilisi-Ceyhan (BTC) i gazociąg Baku-Tbilisi-Erzurum (BTE), sprzyja zbliżeniu UE i regionu Morza Kaspijskiego; apeluje o uzupełnienie obowiązujących umów dwustronnych lub protokołów ustaleń w dziedzinie energii podpisanych z trzema państwami Kaukazu poprzez dodanie klauzuli dotyczącej bezpieczeństwa energetycznego, w której określono kodeks postępowania i szczególne środki na wypadek zakłóceń w dostawach energii; uważa, że przepisy dotyczące dostaw i tranzytu energii powinny być omawiane podczas negocjacji w sprawie daleko idących umów stowarzyszeniowych z tymi krajami;

55. ponownie podkreśla znaczenie kontaktów międzyludzkich i programów na rzecz mobilności, zwłaszcza skierowanych do młodzieży, oraz programów partnerskich z udziałem regionów UE i lokalnych wspólnot, w których występują mniejszości narodowe korzystające z wysokiego stopnia autonomii; uważa, że istnieje potrzeba znacznego zwiększenia liczby studentów, nauczycieli i badaczy biorących udział w programach na rzecz mobilności; z zadowoleniem przyjmuje zawarcie umów o ułatwieniach wizowych i readmisji z Gruzją oraz wzywa Radę i Komisję do poczynienia postępów w zakresie ułatwień wizowych i umów o readmisji z Armenią i Azerbejdżanem;

56. ponownie podkreśla potrzebę opracowania przez UE strategii dla Kaukazu Południowego ze względu na znaczenie tego regionu dla UE i jej potencjalną rolę w dalszym wspieraniu rozwoju regionu i rozwiązywaniu jego konfliktów;

*

* *

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji.

Wolność wyznania w Pakistanie

P7_TA(2010)0194

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wolności wyznania w Pakistanie

(2011/C 161 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie praw człowieka i demokracji w Pakistanie, a w szczególności rezolucję z dnia 12 lipca ⁽¹⁾, 25 października ⁽²⁾ i 15 listopada 2007 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając przyjęte w dniu 16 listopada 2009 r. konkluzje Rady w sprawie wolności wyznania i przekonania, w których podkreśla ona strategiczne znaczenie tej wolności i zwalczania nietolerancji religijnej,
- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i Pakistanu z dnia 17 czerwca 2009 r., w którym obie strony podkreślają znaczenie zintegrowanej długofalowej strategii mającej między innymi na celu rozwój społeczny i gospodarczy oraz rządy prawa, a także zwracając uwagę na znaczenie środków zwalczania terroryzmu bez użycia sił zbrojnych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0351.

⁽²⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 666.

⁽³⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 434.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając, że dnia 4 czerwca 2010 r. odbędzie się drugi szczyt UE-Pakistan,
- uwzględniając rezolucję w sprawie zwalczania zniesławiania religii przyjętą przez Radę Praw Człowieka ONZ w dniu 26 marca 2009 r. niewielką większością głosów, a proponowaną co roku przez Pakistan w imieniu Organizacji Konferencji Islamskiej (OIC),
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 4 kwietnia 2010 r. w sprawie ataków, które miały miejsce w Pakistanie, a także jej oświadczenie z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie przyjęcia 18. poprawki do konstytucji,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,
- uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji ze względu na wyznanie lub przekonania,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że wspieranie demokracji oraz poszanowanie praw człowieka i swobód obywatelskich to podstawowe zasady i cele Unii Europejskiej oraz wspólna podstawa jej stosunków z krajami trzecimi,
- B. mając na uwadze, że religią większości i religią państwową w Pakistanie jest islam sunnicki, zaś mniejszościowe grupy wyznaniowe tworzą chrześcijanie, hinduiści, sikhowie, szyici, ahmadi, buddyści, parsi, bahaici i inni,
- C. mając na uwadze, że Pakistan jest jednym z najważniejszych krajów w walce z terroryzmem i rozpowszechnianiem się brutalnego ekstremizmu,
- D. mając na uwadze, że wewnętrzna stabilność i instytucje demokratyczne są wystawione na ciężką próbę w związku z rosnącą liczbą zdarzających się niemal codziennie ataków ekstremistów z użyciem przemocy,
- E. mając na uwadze, że ciągłe zagrożenie ze strony radykalnych bojówek muzułmańskich działających po obu stronach granicy między Pakistanem i Afganistanem sprawia, że koniecznością staje się podjęcie wspólnych międzynarodowych wysiłków służących wsparciu i ożywieniu rozwoju gospodarczego i społecznego Pakistanu,
- F. mając na uwadze, że równe prawa mniejszości zostały zawarte w wizji ojca założyciela Pakistanu, Muhammada Aliego Dżinnaha, który w swoim wystąpieniu przed Zgromadzeniem Ustawodawczym powiedział: *„Możecie być wyznawcami jakiegokolwiek religii, przedstawicielami jakiegokolwiek kasty bądź wiary – to nie ma nic wspólnego z interesem Państwa. Wychodzimy od podstawowej zasady, w myśl której wszyscy jesteśmy obywatelami, obywatelami jednego państwa.”*,
- G. mając na uwadze, że rozdział konstytucji Pakistanu z 1973 r. poświęcony prawom człowieka zapewnia wolność kultywowania religii i posiadania instytucji religijnych (art. 20), równość wszystkich obywateli (art. 25) oraz uzasadnione prawa i interesy mniejszości (art. 26),
- H. mając z drugiej strony na uwadze art. 260 konstytucji, który wprowadza rozróżnienie między muzułmanami i wyznawcami innej wiary, dostarczając tym samym podstaw do dyskryminacji na tle religijnym,
- I. mając na uwadze, że ze sprawozdań i badań prowadzonych przez niezależne agencje wynika, iż mniejszości w Pakistanie są pozbawione podstawowych wolności obywatelskich oraz równych szans w zatrudnieniu, edukacji i reprezentacji politycznej,
- J. mając na uwadze, że wedle szacunków ponad 85 % kobiet w Pakistanie ulega przemocy domowej, zarówno fizycznej, jak i psychicznej; mając na uwadze, że przemoc wobec dziewcząt i kobiet, w tym gwałty, przemoc w rodzinie i przymusowe małżeństwa nadal stanowią poważny problem, a niektóre z tych aktów mogą wynikać z prawa szariatu,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- K. mając na uwadze, że w listopadzie 2008 r. rząd Pakistanu mianował rzecznika ds. mniejszości i członka parlamentu pakistańskiego Szahbaza Bhattiego ministrem federalnym ds. mniejszości, tym samym podnosząc to stanowisko po raz pierwszy w historii do rangi resortu,
- L. mając na uwadze, że począwszy od listopada 2008 r. rząd Pakistanu wprowadził pięcioprocentowy próg zatrudnienia przedstawicieli mniejszości w sektorze publicznym, uznał inne niż muzułmańskie święta za dni wolne od pracy, ogłosił 11 sierpnia Dniem Mniejszości Narodowych i przyznał przedstawicielom mniejszości miejsca w senacie,
- M. mając na uwadze, że w dniu 25 grudnia 2009 r. prezydent Asif Ali Zardari ponowił apel Pakistańskiej Partii Ludowej o poszanowanie praw wszystkich mniejszości do traktowania ich na równi z innymi obywatelami,
- N. mając na uwadze, że istnieje sprzeczność między zobowiązaniem rządu Pakistanu do poszanowania wolności wyznania, a jego wiodącą rolą w OIC przy przyjmowaniu programu zwalczania zniesławiania religii na forum Narodów Zjednoczonych,
- O. mając na uwadze, że wprowadzone w 1982 r. i 1986 r. przepisy prawne zakazujące bluźnierstwa naruszają podstawowe prawa religijne i prawa mniejszości, których gwarantem jest konstytucja; mając na uwadze, że w sekcji 295 C pakistańskiego kodeksu karnego za bluźnierstwo przewidziana została kara śmierci lub dożywocia,
- P. mając na uwadze, że prawo zakazujące bluźnierstwa jest wykorzystywane przez grupy ekstremistów pragnące uregulować własne porachunki, co doprowadziło do nasilenia przemocy wobec członków mniejszości religijnych, a w szczególności ahmadi, ale również chrześcijan, hinduistów, sikhów, szyitów, buddystów, parsów, bahaitów, a także krytycznych obywateli, którzy odważyli się sprzeciwić niesprawiedliwości,
- Q. mając na uwadze, że zdecydowana większość osób oskarżonych w świetle prawa zakazującego bluźnierstwa to muzułmanie, lecz oskarżenia skierowane przeciwko członkom mniejszości wyznaniowej może spowodować eskalację przemocy przeciwko całej wspólnotie; mając na uwadze, że to właśnie oskarżenia o bluźnierstwo wywołały latem 2009 r. lincz dokonany na chrześcijanach w mieście Gojra i wiosce Korian, przynosząc śmierć ośmiu osób oraz zniszczenie setki domostw,
- R. mając na uwadze, że w 2009 r. siedemdziesięciu sześciu osobom postawiono zarzut bluźnierstwa w 25 zarejestrowanych sprawach, w tym 17 osób zostało oskarżonych na podstawie sekcji 295C pakistańskiego kodeksu karnego,
- S. mając na uwadze, że prawnikom i działaczom zajmującym się prawami człowieka w Pakistanie często grożono śmiercią i prześladowano ich, zaś szczególnie narażeni na takie zagrożenie są prawnicy broniący spraw o bluźnierstwo, i mając na uwadze, że nawet ci, którzy zostali uniewinnieni, muszą spędzić resztę życia w ukryciu,
- T. mając na uwadze, że w sierpniu 2009 r. pakistański premier Jusuf Raza Gilani ogłosił utworzenie komisji odpowiedzialnej za dokonanie przeglądu i poprawę przepisów szkodliwych dla harmonii religijnej, nawiązując w swoim oświadczeniu do przepisów z 1982 i 1986 r. zakazujących bluźnierstwa; mając jednak na uwadze, że dotychczas nie zaproponowano takiego przeglądu,
- U. mając na uwadze, że muzułmanie ahmadi w Pakistanie cierpią z powodu dyskryminacji i prześladowań, których podstawę stanowią przepisy zawarte w sekcji 298 pakistańskiego kodeksu karnego, a ostatnim tego przykładem było zabójstwo emerytowanego profesora ahmadi przez zamaskowanych napastników w dniu 5 stycznia 2010 r.,
- V. mając na uwadze, że rząd Pakistanu jest w trakcie ratyfikacji Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz Konwencji ONZ przeciwko torturom i innemu okrutnemu, nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu z 1984 r.,
1. przyjmuje z zadowoleniem środki, które od listopada 2008 r. rząd Pakistanu przyjął w interesie mniejszości religijnych, takie jak zagwarantowanie mniejszościom 5 % miejsc pracy w sektorze publicznym, uznanie świąt niemuzułmańskich za dni wolne od pracy i ustanowienie Dnia Mniejszości Narodowych;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

2. w pełni popiera wysiłki federalnego ministra ds. mniejszości na rzecz ustanowienia sieci „lokalnych komitetów harmonii między wyznaniami” w celu promowania dialogu i złagodzenia napięć religijnych; wzywa wszystkie inne szczeble rządowe, w tym stany, do całkowitego poparcia tych działań;
3. przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie premiera Pakistanu do zagwarantowania praw własności należącym do mniejszości mieszkańcom slumsów w Islamabadzie;
4. przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie rządu Pakistanu do przyznania miejsc w senacie na rzecz mniejszości, w tym kobiet reprezentujących grupy mniejszości, i ma nadzieję, że gwarancje te będą honorowane;
5. zwraca się do rządu Pakistanu o przegląd postępowania polegającego na umieszczaniu przynależności religijnej obywateli we wszystkich nowych paszportach, tak aby uniknąć wszelkich dyskryminujących praktyk;
6. wyraża solidarność z rządem Pakistanu w walce z terroryzmem i rozpowszechnianiem się brutalnego ekstremizmu;
7. wyraża głębokie zaniepokojenie, że prawa zakazujące bluźnierstwa – pociągające za sobą w Pakistanie karę śmierci i często wykorzystywane do uzasadniania cenzury, kryminalizacji, prześladowań, a w niektórych przypadkach zabójstw członków mniejszości politycznych, rasowych i religijnych – stanowią pole do nadużyć, które dotyczą ludność wszystkich wyznań w Pakistanie;
8. wzywa rząd Pakistanu do przeprowadzenia gruntownego przeglądu praw zakazujących bluźnierstwa i ich aktualnego stosowania, a także m.in. sekcji 295C kodeksu karnego, która przewiduje obowiązkową karę śmierci dla wszystkich osób uznanych za winne bluźnierstwa, a w międzyczasie – do wprowadzenia zmian proponowanych przez federalnego ministra ds. mniejszości;
9. wzywa rząd do dotrzymania obietnicy z 2008 r. dotyczącej zamiany wszystkich wyroków śmierci na kary pozbawienia wolności, co stanowiłoby pierwszy krok w kierunku zniesienia kary śmierci;
10. przypomina o oświadczeniu Komisji, powtarzanym w odpowiedzi na pisemne pytania posłów, że monitoruje ona ściśle działania rządu Pakistanu w następstwie linczów spowodowanych oskarżeniami o bluźnierstwo w mieście Gojra i wiosce Korian; ponadto wzywa Komisję, aby zażądała szczegółów dotyczących wymiernych postępów, szczególnie jeżeli chodzi o postawienie winnych przed sądem;
11. wyraża szczególne zaniepokojenie nieustanną dyskryminacją i prześladowaniem wspólnoty ahmadi w Pakistanie i wzywa rząd Pakistanu do uchylecia sekcji 298 pakistańskiego kodeksu karnego, który poważnie ogranicza codzienne życie tej grupy, oraz do zapobiegania wydarzeniom prowadzącym do konfrontacji, jak konferencja „Koniec prorocтва” w Lahore;
12. zwraca się do władz Pakistanu o pełne wprowadzenie w życie orzeczenia Sądu Najwyższego Pakistanu, na mocy którego mają one zagwarantować rejestrację wszystkich wyborców spełniających warunki – w tym muzułmanów ahmadi – na nowych listach wyborczych;
13. jest zaniepokojony możliwością niewłaściwego wykorzystania kampanii na rzecz walki ze znieśławianiem religii na forum ONZ, kładąc nacisk na konkluzje Rady z dnia 16 listopada 2009 r.;
14. wzywa rząd Pakistanu do pełnej i bezwarunkowej ratyfikacji Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 r. oraz Konwencji ONZ przeciwko torturom i innemu okrutnemu, nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu z 1984 r.; uważa, że wolność wyznania zapisana w pakcie ONZ stanowi wystarczające ramy i odniesienie, do którego powinni się stosować wszyscy sygnatariusze, zapewniając swoim obywatelom ochronę, aby umożliwić im swobodne praktykowanie wiary;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

15. wzywa rząd do zagwarantowania mniejszościom praw człowieka określonych w konstytucji i Powszechnej deklaracji praw człowieka, zwłaszcza w jej art. 18, który przewiduje, że „każdy człowiek ma prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania”;
 16. popiera wszelkie inicjatywy zmierzające do wspierania dialogu i wzajemnego poszanowania wśród wspólnot; wzywa wszystkie władze polityczne i religijne do propagowania tolerancji i podejmowania inicjatyw przeciwko nienawiści oraz brutalnemu ekstremizmowi;
 17. wzywa rząd Pakistanu do wdrożenia proponowanych reform systemu edukacji i do uregulowania medres oraz nadzoru nad nimi; zwraca się do władz Pakistanu o usunięcie propagandy promującej nienawiść, wyższość religijną i zniesławianie religii z podręczników zatwierdzonych przez sekcję ministerstwa edukacji odpowiedzialną za krajowy program nauczania;
 18. zwraca się do rządu Pakistanu o ułatwienie wizyty w tym kraju Asmy Jahangir, Specjalnej Sprawozdawczyni ONZ ds. wolności religii i wyznania;
 19. zwraca się do Rady i Komisji o umieszczenie praw mniejszości w Pakistanie w programie zbliżającego się szczytu w celu jak najszybszego zainicjowania reformy dyskryminujących przepisów dotyczących bluźnierstwa;
 20. wzywa Radę do włączenia kwestii tolerancji religijnej w społeczeństwie do dialogu z Pakistanem na temat walki z terroryzmem, ponieważ ma ona kluczowe znaczenie dla długofalowego zwalczania religijnego ekstremizmu;
 21. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o dalsze wsparcie finansowe na rzecz organizacji i obrońców praw człowieka oraz o przedstawienie praktycznych środków wsparcia rosnącego ruchu społeczeństwa obywatelskiego w Pakistanie skierowanego przeciw prawom zakazującym bluźnierstwa i innym dyskryminującym przepisom;
 22. przypomina o oświadczeniu Komisji, powtarzanym w odpowiedzi na pisemne pytania posłów, że monitoruje ona ściśle działania rządu Pakistanu w następstwie przemocy skierowanej przeciw chrześcijanom w mieście Gojra i wiosce Korian, oraz wzywa Komisję, aby zażądała szczegółów dotyczących wymiernych postępów, szczególnie jeżeli chodzi o postawienie winnych przed sądem;
 23. zwraca się do Rady i Komisji, aby wywierały nacisk na rząd Pakistanu w kwestii przestrzegania klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka zawartej w umowie o współpracy między Unią Europejską a Islamską Republiką Pakistanu; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z wdrażania umowy o współpracy oraz klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka;
 24. zwraca się do Rady o wsparcie rządu Pakistanu w rozwoju jego resortu praw człowieka oraz w ustanowieniu znaczącej, niezależnej i wiarygodnej Krajowej Komisji Praw Człowieka;
 25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.
-